

ת"פ 60553/04/21 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר אוגונקוב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 60553-04-21 מדינת ישראל נ' אוגונקוב

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אלכסנדר אוגונקוב

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו **בשלוש** עבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בכתב האישום המתוקן מתואר כי ביום 17.4.21 שהה הנאשם עם זוגו במסעדה בחיפה. בשלב מסוים, עת רקדה זוגתו, נעור בו חשד שאחד הסועדים במקום (להלן - המתלון 1) יצר עמה "קשר מילולי ופיזי". על רקע זה הכה אותו הנאשם במכת אגרוף לפניו אשר גרמה לו לאיבוד הכרה. אדם אחר ששהה במקום (להלן - מתלון 2) ניגש אל הנאשם על מנת להבין את פשר מעשיו, או אז הטיח הנאשם כיסא בראשו, הכה אותו באגרוף לפניו ובעט בכל חלקי גופו. אדם נוסף ששהה במקום (להלן - מתלון 3) ניסה למנוע מהנאשם להמשיך במעשיו, אך הנאשם השליך לעברו מעמד מעץ שפגע בראשו וגרם לנפילתו ארצה.

2. עקב מעשים אלו איבד כאמור מתלון 1 את הכרתו וכן נגרם לו פצע בקרקפת ונפיחות בשפה התחתונה. למתלון 2 נגרמו סימנים כחולים מתחת לעין ובאף, המטומה באזור הראש, כאבים והמטומה בשוק וברך ימין, ולמתלון 3 נגרם חתך באורך 4 ס"מ במצח שהצריך תפירה.

3. להשלמת התמונה אציין שהודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון שהושג בהליך גישור (בפני כב' השופטת פלג). במסגרת הסדר הטיעון, שלא כלל הסכמה עונשית, תוקן כתב האישום והנאשם הודה בעובדותיו. עוד הסכימו הצדדים שהנאשם יוכל לעתור להגשת תסקיר ואילו המאשימה תגיש בטיעוניה לעונש סרטון המתעד את האירוע ותמונות של החבלות שנגרמו למתלונים.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש מספר תסקירים בעניינו של הנאשם שהתפרסו על פני למעלה משנה ובהם פורטו

עמוד 1

בהרחבה נסיבות חייו. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' **מדינת ישראל** (21.10.2021)), ובתמצית ייאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 37, מאורס ואב לילדה שנולדה במהלך ניהול ההליך. הנאשם עלה ארצה בגיל צעיר, התייתם מאב וסייע בפרנסת המשפחה. בתחילה, חרף ההודאה בבית המשפט, התקשה לקבל אחריות למעשיו ואף טען בפני קצינת המבחן שפעל במסגרת הגנה עצמית, אך בא כוחו הדגיש בהמשך שהוא אינו טוען כך (ראו ההודעה מיום 2.11.21). הנאשם ביטא בפני שירות המבחן מודעות ראשונית לכשלים שבהתנהלותו והיה נכון להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות. לאחר תקופה גילה הנאשם התנגדות לטיפול זה ושירות המבחן קיבל את בקשתו (שגובתה בחוות דעת גורמי הטיפול) לשנות את תחום הטיפול לשליטה בכעסים ושילב אותו בטיפול חדש בחודש 9/22. גורמי הטיפול התרשמו ממחויבותו להליך אך צוין שמדובר בתהליך הדרגתי ומורכב עבורו. הרושם הכללי שהתקבל בעניינו של הנאשם, היה שלא מדובר באדם בעל דפוסים אלימים וכי הוא לומד לרכוש כלים לתקשורת מקרבת, עושה מאמצים במרחב הטיפולי וקיים סיכוי להפחתת הסיכון להישנות עבירות בעתיד. לאור כך, המליצה קצינת המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנה לצד מאסר מותנה וענישה נלווית.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

5. המאשימה העידה לעונש את המתלוננים בשתי ישיבות נפרדות. מתלון 1 העיד בישיבת יום 26.6.22 ותיאר כי רקד ברחבה כאשר לפתע אדם שלא הכיר היכה בו במכת אגרוף שגרמה לו לאיבוד הכרה. המתלון העיד על כך שנזקק לטיפול לסיבות פיזיותרפיה ומעקב נירולוגי והגיש תמונה של החבלה (ע/6) ומסמכים רפואיים (ע/7). הסנגור בחר לחקור את המתלון והטיח בו כי "נגע" באשת הנאשם טרם האירוע, אך המתלון 1 הכחיש זאת וטען שתלונתה נחקרה והתיק בנושא נסגר. מתלון 2 תיאר שהבחין בחברו (מתלון 1) סופג מכה ונופל ארצה וכאשר פנה אל הנאשם בדרישת הסבר, הגיב האחרון בהטחת כיסא בראשו ובמכות. עוד תיאר מתלון 2 שפגש בנאשם לאחרונה והוא התנצל בפניו. כן הגיש המתלון 2 תמונות של החבלות (ע/4) ותיעוד רפואי (ע/5). מתלון 3 העיד כי האירוע היה טראומתי מאוד עבורו וכי הוא עדין סובל מכאבי ראש ומחשש לצאת לבלות. כן הגיש מתלון 3 מסמכים רפואיים (ע/1) והמאשימה הגישה את מעמד העץ שבאמצעותו היכה בו הנאשם (ע/2) ותמונה של החבלה (ע/3).

6. ב"כ המאשימה טען שמדובר באירוע חמור בו נקט הנאשם באלימות קשה, לרבות באמצעות שימוש בחפצים כהים, וגרם נזקי גוף למתלוננים. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו וטענה כי פוטנציאל הנזק במקרה זה משמעותי. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה שהוא נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר. ביחס להמלצות שירותה מבחן נטען שהן אינן עולות בקנה אחד עם חומרת המעשים והצורך בהלימה והרתעה וחרף הליך הטיפול אין הצדקה לחריגה ממתחם הענישה. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר למשך 18 חודשים, מאסר מותנה, פיצוי ועונשים נלווים.

7. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע ספונטני שלא תוכנן מראש ובאלימות ברף נמוך. הסנגור הדגיש כי האירוע התפתח בשל חשדו של הנאשם כי מתלון 1 נגע באשתו וציין שהוגשה תלונה בנושא. כן הפנה לתסקירי שירות המבחן וטען שאין לזקוף את שינוי הטיפול לחובת הנאשם. לגופו של עניין טען הסנגור שקיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום המצדיקים נקיטה בענישה שיקומית. בעניין זה הדגיש הסנגור שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות מלאה למעשיו וחסך זמן שיפוטי כמו גם את עדות המתלוננים. כן צוין שהנאשם היה עצור במשך כחודש ולאחר מכן

שהיה כשמונה חודשים באיזוק וכי כיום הוא עובד לפרנסתו, מנהל אורח חיים תקין ומבטא מוטיבציה ומחויבות לשיקום. לאור כך עתר הסנגור לאמץ את המלצות שירות המבחן.

8. הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו, ציין שהוא מבין את חומרת המעשים, תאר את הליך הטיפול שהוא עובר וביקש להקל בעונשו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. אקדים ואומר שמדובר באירוע אלימות קשה וחמור אשר רק במזל הסתיים ללא פגיעה גופנית קשה יותר. בהיבט האישי נפגע כמובן האינטרס שעניינו שלמות גופם, כבודם וביטחונם של המתלוננים, אשר העידו על האופן בו חוו את האירוע וכיצד הוא השפיע על חייהם. עם זאת, חשוב להדגיש שמעשי בריונות כגון אלו, פוגעים לא רק בתחושת הביטחון האישי של הנפגעים הישירים, אלא של הציבור כולו, עד כי מי שאינו איש זרוע שכוחו במותניו, חושש מכל מבט ומילה היוצאת מפיו שמא יתפרשו שלא כראוי אצל האחר, אשר יגיב באלימות. אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט עמית, אשר הובאו בהליך מעצר, אך הם יפים גם לענייננו.

"נקעה נפשו של הציבור מהאלימות הסתמית ההולכת ומתעצמת במקומותינו. נקעה נפשו של הציבור מבריונים אלימים המטילים חתם על אזרחים תמימים שנקלעו לקרבם של אותם בריונים, שכל "גבורתם" נידפת ומתפוגגת שעה שהם מוצאים עצמם על ספסל הנאשמים בבית המשפט, אין כמו תופעת הבריונות כדי לפגוע באיכות החיים של האזרח הקטן שמוצא עצמו מיוחד שמא בשל "מבט חטוף" או מילה "מיותרת" הוא עלול ליפול קורבן להתפרצות אלימה מצד אדם שאינו מכיר כלל כך לגבי בריונות ברחוב ובמקומות ציבוריים וכך לגבי בריונות ואלימות במקומות בילוי ובמועדונים..." (בש"פ 1802/11 **נתנאל לוי נ' מדינת ישראל** (16.3.2011))

במלוא הכבוד, דברים כדורבנות וכמו נכתבו לענייננו.

10. כאן המקום להתעכב על נסיבות האירוע. כפי שצוין לעיל, במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים שהדיסק המתעד את האירוע יוגש וכי יקבעו על בסיסו ממצאים בעניין נסיבות ביצוע העבירה (ראו בעמ' 24); ומדובר למעשה בהתניה של הצדדים על הוראות סעיף 40' לחוק העונשין). עיניתי בסרטונים המתעדים את האירוע בהם ניתן לראות בצורה ברורה ובאיכות מצוינת את האירוע כלפי מתלון 1. האירוע כלפי מתלון 2 נתפס בזווית המצלמה וניתן לראות רק את חלקו ואילו האירוע כלפי מתלון 3 מוצג בבירור (ראו פירוט בע/8 - דו"ח צפיה). לאחר עיון בסרטונים ניתן לקבוע בבירור את העובדות הבאות.

11. ברחבת הריקודים רקדו בין היתר שתי נשים ולידן מתלון 1. בשלב מסוים הגיע הנאשם ונעמד בקצה הבמה

כמשקיף על המתרחש. לאחר מספר שניות התחיל הוא ללכת לעבר מתלון 1 בצורה איטית ובאיגוף כאשר כפות ידיו שלובות קדימה, משל הוא הולך לתומו ברחבת הריקודים. לפתע, הניף את זרועו בתנועה סיבובית והלם במתלון 1 במכת אגרוף עוצמתית אשר לא הייתה מבייטת מתאגרף מקצועי. כתוצאה מהאגרוף הועף מתלון 1 לאחור, ראשו נחבט ברצפה, הוא איבד את הכרתו ונותר שכוב על הרצפה ללא נוע מעל לשמונה דקות! הנאשם מצדו עמד בצד אדיש לתוצאות מעשיו, עד אשר ניגש אליו מתלון 2 או אז החל הוא להכות אף אותו ובהמשך את מתלון 3. בכל אותן דקות ארוכות בהן שכב מתלון 1 על הרצפה מחוסר הכרה (כאשר בזמן הזה היכה הנאשם את מתלונים 2,3) ניסו אנשים רבים להעירו ורק לאחר דקות ארוכות עלה הדבר בידם. כן אציין שהאגרוף שהיכה הנאשם את מתלון 1 לא היה לאחר דין ודברים אלא נחת על המתלון (תרתי משמע) בהפתעה גמורה, תוך שהנאשם נראה אדיש לחלוטין לתוצאה הקשה שגרם. בהמשך השליך על מתלון 2 כיסא והיכה אותו בבעיטות ואגרוף וכן השליך על מתלון 3 מעמד מעץ. בעניין אחרון זה, ניתן לראות בסרטון שהנאשם עושה כן ממרחק של מספר מטרים בעצמה רבה. המעמד פוגע במתלון 3 ישירות אשר נופל ארצה כתוצאה מכך ונותר המום. סיכומו של דבר - מדובר במקרה ברור בו טוב מראה עיניים מאלף מילים. כתב האישום אינו מצליח במילותיו לתאר את עצמת האגרוף שספג מתלון 1, את האופן בו השפיע עליו הדבר ואת הדרך הערמומית והמפתיעה בה נהג הנאשם קודם לכן ואת התנהגותו לאחר מכן. משכך, נכון עשתה המאשימה כאשר עמדה על כך (בעת הצגת ההסדר) שהסרטון יובא לעיונו של בית המשפט חרף ההודאה.

12. ביחס לנזק שנגרם הרי כפי שצוין לעיל למתלונים נגרמו חבלות שהצריכו טיפול רפואי וכן מתלון 1 איבד את ההכרה למשך דקות ארוכות, עובדה שיש בה להעיד על עצמת האלימות ופוטנציאל הנזק שהיה טמון בה.

13. כאן המקום להתייחס לסיבה בגינה התרחש האירוע. כפי שצוין לעיל, בכתב האישום המתוקן נאמר שהאירוע החל לאחר שנעור בלבו של הנאשם חשד שהמתלון 1 יצר עם זוגתו "קשר מילולי ופיזי". מעבר לכך לא נאמר דבר וכאמור לא שמעתי ראיות וזהו הנוסח שהיה מוסכם על הצדדים. אומר אפוא כך. ראשית, הצדדים נקטו במונח "חשד" ומכאן יש ללמוד שאין מדובר באופן בו קלט הנאשם את המציאות (אף אם באופן שגוי) היינו שאין מדובר בטעות כלשהי שטעה בהבנת המציאות. התודעה הקוגניטיבית שהניעה את הנאשם לפעול כפי שפעל הייתה בשל חשד בלבד שהמתלון 1 יצר קשר "מילולי ופיזי" עם אשתו וטרם שפעל לברר אם חשדו נכון ומבוסס, תקף אותו בברוטאליות. למען הסר ספק אציין שעיינתי בסרטון פעמים רבות והתקשיתי למצוא אחיזה לחשד זה ואף הסנגור לא ראה לנכון להפנות לרגע בדיסק בו יש לדעתו בסיס לחשד. אעיר בעניין זה שבדיסק ניתן לראות מגע קל בין כתפו של הנאשם לכתפה של אחת מהנשים הרוקדות (שאפשר והיא אשת הנאשם) זמן קצר לפני התקיפה, אך כאמור הסנגור לא טען שזהו הבסיס לחשד. למען שלמות התמונה אציין שהתלונה שהגישה אשת הנאשם בנושא זה נסגרה ביום 9.1.23 בעילה של חוסר ראיות (ראה הודעת המאשימה מיום 22.1.23). בכל מקרה, וככל שהדברים לא היו ברורים עד כה, ברי שאין מדובר בסיבה שניתן לראות בה כמקימה נסיבה כלשהי לקולה, אלא דווקא לחומרה. חמתו של הנאשם בערה בו על רקע חשד שלא היה לו על מה לסמוך כי אדם שאינו מכיר דיבר או "נגע" באופן מקרי באישתו והוא פנה מיד לאלימות קשה ביותר ואף לאחר שחזה בתוצאותיה הקשות לא חדל אלא המשיך והיכה אנשים נוספים "הזרים" לחלוטין לחשד.

14. **מדיניות הענישה:** לא אחת נקבע כי על בית המשפט לתרום תרומתו בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראה:

"למרבה הצער תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת

הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה.... אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור" (רע"פ 7645/20 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (18.11.2020)).

וראו גם:

"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג וברז" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)).

15. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 7645/20 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (18.11.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפת הגורמת חבלה ממש ונידון לשבעה חודשי מאסר בפועל, והפעלת מאסרים מותנים כך שסה"כ הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. המתלונן העיר לנאשם על כך שניהל שיחה קולנית באוטובוס, והוא בתגובה איים עליו, בעט בגופו, דחף אותו לעבר הספסל באוטובוס, חנק אותו והיכה אותו בפניו. למתלונן נגרם דימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בשפה. ערעור המדינה התקבל ונקבע כי הנאשם ירצה 15 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות אלו, והמאסרים המותנים הופעלו במצטבר כך שסה"כ הוטלו עליו 27 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ובית המשפט העליון קבע שהעונש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת; רע"פ 493/20 **באסל שרים נ' מדינת ישראל** (8.3.2020), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש והוטלו עליו חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה. הנאשם הגיע לבית הספר של בתו, ועל רקע חשד שאב הבית נהג כלפי הבת באלימות, היכה אותו עד שזה איבד הכרתו והוא פונה לבית החולים כשהוא סובל משברים בארובות העין וחבלות נוספות. הנאשם היה נעדר עבר פלילי, קיבל אחריות למעשיו ופיצה את המתלונן במסגרת הסכם סולחה; רע"פ 5792/22 **גונתן בנימין נ' מדינת ישראל** (5.9.2022), בו נידון עניינו של נאשם שתקף מתלוננת במתחם פנאי בעיר, חבט בה במכת אגרוף, דרך עם רגלו על בטנה לאחר שנפלה חבט בראשה מספר פעמים. הנאשם הורשע בתחילה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונגזרו עליו 11 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו על פסק הדין התקבל, נקבע שקיים ספק ביחס לרכיב גרימת החבלה והוא הורשע בעבירת תקיפה סתם ועונשו הוקל לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגיש וציין כי "לא רק שהעונש שנגזר על ידי בית המשפט המחוזי אינו חמור יתר על המידה, עונש זה חורג לקולה מן הראוי, ובמידה ניכרת לנוכח מעשיו של המבקש... מעשה אלימות שכזה, המותיר חותם עמוק על הקורבן והפוגע באופן משמעותי בערכים המוגנים שבבסיס האיסור, מחייב ענישה משמעותית. בנסיבות המקרה, התחייב לגזור על המבקש עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברז"; רע"פ 85/17 **נתן הרוש נ' מדינת ישראל** (4.1.2017) בו נידון נאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל, חרף הליך שיקומי, בגין תקיפת סועד במסעדה על רקע ויכוח על מקום הישיבה. במקרה זה תקף הנאשם עם אחרים את המתלונן במכות ובנשיכה וגרם לו לחבלות. ערעורו וכן בקשת רשות ערעור שהגיש נדחו; עפ"ג 64561-12-21 **נריה גילקרוב נ' מדינת ישראל** (15.6.2022), בו נידון נאשם לתשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל שיקולי שיקום. במקרה זה תקף הנאשם את המתלונן על רקע ויכוח בסופר, נגח בראשו ובעט בגופו וגרם לו פצע פתוח במצח.

16. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבותיו של מקרה זה נע בין 12 חודשי

מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי. הבאתי בחשבון בעניין זה שהנאשם הורשע בשלוש עבירות נפרדות כלפי מתלוננים שונים, וזאת הגם שמדובר באירוע אחד.

קביעת עונשו של הנאשם

17. קביעת עונשו של הנאשם מעוררת קושי. לפנינו אדם צעיר יחסית, איש משפחה העובד לפרנסתו אשר עברו נקי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. שירות המבחן סבור שיש בכוחו של טיפול לסייע בהפחתת המסוכנות וליתן לו כלים לעתיד על מנת להתמודד עם אירועים דומים. מנגד, הנאשם חטא באירוע אשר קשה להפריז בחומרתו. הוא היכה את המתלוננים בצורה קשה וחמורה וכל זאת על רקע סתמי, עד כי למתבונן בסרטון (ולקורא את כתב האישום) לא נותר אלא לעמוד פעור פה ולשאול - למה? התשובה ככל הנראה היא שלפנינו עוד דוגמא אחת מיני רבות לגל האלימות השוטף את המדינה ולבריונות אשר החברה הישראלית חווה בעת האחרונה בכל מקום - בכבישים, בבתי החולים, במקומות הבילוי ואף בבתי הספר. על רקע נסיבות אלו, מתחדדת השאלה האם יש מקום להעדיף את שיקולי השיקום ולחרוג ממתחם הענישה, או שמא יש להעדיף את העיקרון המנחה בענישה - הלימה - ולקבוע את העונש בגדרי מתחם הענישה.

18. אקדים מסקנה לדיון ואציין כי חרף נסיבותיו האישיות של הנאשם ומסקנות שירות המבחן, חומרת המעשים אינה מאפשרת הימנעות מעונש מאסר. אנמק מסקנתי להלן.

19. נקבע לא אחת כי "הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצדם ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). כן נקבע כי לעיתים חומרת העבירה ויתר הנסיבות יביאו למסקנה לפיה "אין בתהליך שיקום, מוצלח ככל שיהיה, כדי לאיין את חומרת המעשים ואת הצורך להעניש את המבקש במאסר מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.2010)). משכך, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה.

20. בעניינו, הנאשם אכן קיבל אחריות למעשיו ועברו נקי. הוא הביע נכונות להשתלב בטיפול, ועל אף שביטא בתחילת הדרך קושי משמעותי להתחבר להליך הטיפול, ניכר היה שמרגע ששולב בטיפול התואם את צרכיו, הפרוגנוזה בעניינו השתנתה ויש לברך על כך. שירות המבחן התרשם שהוא מבטא רצינות, מחויבות ומסירות לטיפול והוא מודע לדפוסי התנהגותו הבעייתיים. עם זאת, לא כל התקדמות חיובית בהליך השיקום מצדיקה חריגה ממתחם הענישה ובכל מקרה המשקל שיש ליתן לשיקולי השיקום הוא פונקציה של כבדת הדרך שעבר הנאשם (ע"פ 1167/21 **טארק חוג'יראת נ' מדינת ישראל** (31.5.2021)), פסק דינה של השופטת ברק ארז). במקרה זה אינני סבור שמדובר בהליך שיקומי משמעותי אשר ניתן לראות את פירותיו, אלא כזה הנמצא בשלב מוקדם יחסית (ע"פ 126/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (27.4.2022)).

21. השילוב בין חומרת העבירה, לשלב הראשוני בו מצוי ההליך השיקומי, מביא למסקנה ברורה לפיה לא יהיה זה מוצדק לזנוח את יתר שיקולי הענישה ובכלל זה ההלימה וההרתעה. בעניין זה ראיתי לנגד עיני אף את המתלוננים אשר

העידו בפני על הסבל, החרדה והכאבים שהיו מנת חלקם בעטיו של האירוע אשר עדיין מלווה אותם. בית המשפט אינו יכול להישאר אדיש לסבלם ולאירוע הקשה שחוו והדבר צריך לבוא לידי ביטוי בעונשו של הנאשם ובכלל זה במלאכת האיזונים שבין השיקולים השונים. אעיר בעניין זה שאין למצוא בתסקירי שירות המבחן כל התייחסות לעמדת המתלוננים וכפי הנראה שירות המבחן כלל לא שוחח עמם. התסקירים בחנו את המקרה מזווית הראיה של הנאשם וקשיו, אך לא ניתן בהם כל ביטוי למק שנגרם למתלוננים (ומדובר בנזק משמעותי). אכן, שירות המבחן רואה את הנושא מזווית ראייה שיקומית-מקצועית. זהו ייעודו ואם לא יעשה כן יחטא לתפקידו (אהרון ברק, **התסקיר וקצין המבחן למבוגרים**, חברה ורוחה ג', בעמ' 653) ואולם בית המשפט מחויב לשקול שיקולים רחבים יותר ובכלל זה גמול והרתעה (ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.1.2016); ע"פ 759/16 תאמר ג' בארין נ' מדינת ישראל (13.6.2016)).

22. בנתונים אלו סברתי כי חריגה ממתחם הענישה והסתפקות בענישה הצופה פני עתיד- כעתירת ההגנה וכהמלצת שירות המבחן - אינה הולמת את חומרת המעשים ואת נסיבותיו הכוללות של העניין, וכי בענישה זו לא תושגנה תכליות הענישה הרלוונטיות במקרה שלפנינו - הלימה והרתעה. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף על רקע גל האלימות השוטף את המדינה המחייב במקרים המתאימים להעדיף את שיקולי ההלימה וההרתעה חרף הליך שיקומי. ודוק: הנאשם אינו משלם את מחיר המצב אליו נקלעו אזרחי המדינה הסובלים מגל האלימות הגואה במדינה. הנאשם הוא אחד מאלו שתרמו למצב זה והוא משלם את מחיר מעשיו בלבד.

23. סיכומי של דבר. אינני סבור שנכון להעדיף במקרה זה את שיקולי השיקום ובכל מקרה אין לחרוג ממתחם הענישה לקולה משיקולי שיקום. לדידי, אף עונש מאסר בעבודות שירות אינו ראוי במקרה זה והוא לא ישקף את חומרת המעשים, מה גם שנדרשת לצורך כך חריגה ממתחם הענישה, וכאמור, אינני סבור שקיימת הצדקה לכך. לכן ייגזר הדין בגדרי המתחם. לצורך כך הבאתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם, את הודאתו ואת החרטה שהביע בפני. הבאתי גם בחשבון את המלצות שירות המבחן. אף אם לא היה בכך להצדיק חריגה ממתחם הענישה, יש בהתרשמות שירות המבחן להצדיק הקלה בענישה בגדרי המתחם (ע"פ 5718/16 מיכל זהבי נ' מדינת ישראל (21.11.2016)). כן הבאתי בחשבון את התקופה בה שהה הנאשם במעצר ובתנאים מגבילים.

24. כאמור, העונש ההולם אפוא את המעשים מחייב מאסר בכליאה. ברי בעיני שעונש זה עלול לפגוע בנאשם באופן לא קל, במיוחד כאשר מדובר במאסר ראשון. ברי בעיני כי אף משפחתו של הנאשם תפגע מעונש זה בצורה לא קלה והבאתי נתון זה בחשבון בקביעת העונש. לא התעלמתי גם מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר (ראו בעניין זה **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")), ואולם סברתי שאין מנוס במקרה זה מהטלת עונש זה, בשל מהות העבירות ויתר הנסיבות שפורטו לעיל (ראו בהשוואה באירוע דומה יחסית בו נדחה האפיק השיקומי חרף הליך שיקום משמעותי: ע"פ 7153/15 **שחר סולומון נ' מדינת ישראל** (11.9.2016)). בכל מקרה, על רקע האמור בתסקירים אינני סבור שיהיה עונש מאסר לגרום לאפקט קרימינוגני בעניינו של הנאשם וניתן לקוות שההליך הטיפולי בו החל ימשך במהלך ריצוי עונשו ואף לאחריו. ביחס לאופן בו יש למקם את העונש בתוך המתחם, הרי שיש למקמו בתחתית המתחם ובכך יבואו לידי ביטוי המלצות שירות המבחן ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

25. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את

העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך 12 חודשים.** מתקופה זו יש לנכות את ימי המעצר 23.4.21 ועד 20.5.21

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת אלימות פיזית כלפי אדם.

ג. פיצוי למתלוננים, ע"ת 2, 4, 6 בסך 10,000 ₪ לכל אחד. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקיהם של המתלוננים והם רשאים להגיש תביעה אזרחית.

המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, במעמד הצדדים.